

Árið 1945 verða líðin Goán síðan íg byrjedi á verplunarskrárfsemi minni
 í Gyfarbátka og þó sem afgrindstunadur í hinu vinfæðnu og völdu gni F. P. Þ.
 Þefoliusverplun, og lítlu síðar sem sjálfstodur solumadur á samt þeim þóri
 Jóns ogri frá Þess stöðum og Tólf, bróður minnum. Veru þad hin vonefndu
 "lausnarkaup" er við einu fersgunni við og folgin voru í þer, ad engi aðri
 máttu selja fyrir einu ogri, kvad þá mæro gegu þerungum út í hönd.

Þad var ad þessu leyti merkilegt ar í sögu verplunarinnar þetta fyrsta
 starfs-ár mitt, árið 1886, því þá var brotist inn í verplunarklúðinni þar og
 stóðid allmiklu flémti í vörum og þerungum. Þad komst upp um alla þjó, er
 þar hafðu verið ad verki um vetrinum og mátaferlin út af þer stöðu og þer þá
 um vörð og fram í sumarið.

Eudm. gausli Þorgrímurson lét þá af stjórn sinni um áramótin 1885/86 og hafði
 haft hanc á hendu um 40 ára skeið eða frá 1847 með mikilli þryði og röggsemi,
 er um stóð Þaugðasonur hanc, Þ. Mikelsen við afkomu og þer var og miklu
 stjóm hanc ól þau ar, er og var þar um 16 ára skeið. Hafi og getid þessa í
 vörum stödi, er þad var atvilt eitt, er ad þar fyrsta vörð sem og var þar, er og
 vildi minnast í þ þessu sinni og stóð í sambandi við inn brotist, og þer ólíkt og
 vörð innertí mig þersonulega; þad þotti sem ó vandgulegt, ad hin ar mestu varúðar
 vörð gátt í áttu og ein þerum þer, ad viðskiptansum þer er lengu ad ganga um herbergi
 verplunarinnar, fyrir innan bordin" stölu eigi minn og var þer í kvæðid, ad einhver verplun-
 þjónanna vörð í vörð og fylgdi þerinn eftir, ein þerum af þerinn forn upp í loft herbergin
 einn sér eða með vörum hit þess ad líta í vörð og þer, er þar vörð og vörð
 þer, er undir teksta málsins hefti þad komid í ljós, ad inn brotist þjónanna
 hafðu hancid sér mig. mig og tíð ferdalög í þessa lund og tíð þó allt þad, er
 þerinn gátt og hafi á brott með sér, enda eigi and oelt ad fylgjast svo oet með þer-
 líðum smidrumum sem stýldi, innar um allar þessu fjöldi, er þar hafi um-

gang um og engin bann veina fortroggni til.
 Hler brófi þóir niðj í brúin, er ég var kallaður fyrir veigslu aróftórinn um í
 skrifstofu hans og mér var birt þau óvæntu lídindi, að mér ekki og að haffu við
 fyrra stæf mitt, lausa kaupin og takast annað stæf á hendur, þar sem
 ég hefði orðid fyrir valinn að vera stleisadur wordur inn ambidar þar við
 veigslunina, er ekki að hafa straup eftir lit með hveijum einasta manni
 er mér þótti grunsamlegur eða þar á ferð milli í lúðinni eða uppi í loftun-
 um og líklegur voru til þess að taka þar eitthvað að höjálou.

Ég átti ein vanda að e, að; var niðjega koninum í þessa veigslu aróftórinn, aðinn
 20 ára að aldri, var annars manns hjó (vinnumaður Þjarnu bróður minn, fa-
 tals barnamann, og hann bitaður í heilon), hafði gott kaup, 2 konur, uppi í
 hvern virkan dag" og var þar að mæti varinn við að klýða yfir bodunum
 minnum; átti þóir er þeir (t.d. fæddar mínir) tóldu mér þar að vinna.

Og þó átti það ekki um, að systunadurinn gjálfur, Þófi Þjarnason var við-
 staddur þegar mér var birt þessi ákórinn.

Ein niðjillur um hveijum sagði ég:
 "Stæf þetta get ég hvorki telið að mér né vil tala, og ég veit þóir að gjörast. Ég
 tala heldur þann kostinn að fara lídau, ef ég á ekki um annað að velja og er ég
 þóir veidubinn til þess. En þetta geri ég staki!"
 Þeir litu hvor til annars, veigslu aróftórinn og systunadurinn. — Þona hard-
 sviradan snádu áttu þeir staki von í að hitta fyrir sér, sögdust eigi vilja neyða
 mig til veins og létu mig svo fara í lausa kaupin affar.

Stæf þetta var svo falid Jakob Þriew, er síðar umu hafa fandið til lúðinn
 og leysti hann það vel af hendu. Þrij minni, að hann var bráðin sér. Valdeur Þriew,
 Jakob var faldur niðj í annari hendi og gott þóir telið umid. —
 Ég var oft efndur um það síðar, hveijugva ég hafi veitad þessu stæfi, sem

